

Arrest

nr. 149 431 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. HINNEKENS loco advocaat M. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2013 en hebben zich vluchteling verklaard op 4 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 19 september 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 januari 2014, op 25 april 2014 en op 9 oktober 2014.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande dhr. L.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Palestijns vluchtelingenkamp Ain al-Hilwa. U bent geregistreerd bij UNRWA. Uw vader zou officier geweest zijn bij Fatah. Ook al uw overige familieleden, zowel langs vaders- als moederskant, zouden bij Fatah zijn aangesloten. Toen u twee weken oud was zou uw vader ontvoerd zijn. Sindsdien zouden jullie nooit nog iets van hem vernomen hebben. Sinds de verdwijning van uw vader zouden uw grootouders maandelijks een uitkering uitbetaald krijgen. U zou met uw moeder bij uw grootouders langs vaderskant hebben gewoond. In 1987, toen u tien jaar oud was, zou uw moeder hertrouwd zijn en naar Duitsland zijn verhuisd. U zou bij uw grootouders achtergebleven zijn. Uw moeder zou later nog geprobeerd hebben u naar Duitsland te laten overkomen, maar uw grootouders zouden dit verhinderd hebben. In 1998 zou u zich, tijdens uw studies, eveneens hebben aangesloten bij het studentenbureau van Fatah. In 2004-2005, nadat u uw studies ‘computer-technologie’ aan een UNRWA-hogeschool had beëindigd zou u gedurende een jaar bij de firma METS hebben gewerkt. Vervolgens zou u, middels een studiebeurs, nog twee jaar ‘computer en communicatie’ hebben gevolgd aan de universiteit. Na uw universitaire studies zou u niet langer zijn aangesloten bij het studentenbureau van Fatah. U zou hierna wel nog deelgenomen hebben aan activiteiten van Fatah. Nadat u uw studies had beëindigd zou u, samen met een zakenpartner, een eigen zaak voor internetaansluitingen, onderhoud van pc’s, installatie van veiligheidssystemen, etc. hebben opgestart. In januari 2010 zou opnieuw actief voor Fatah zijn beginnen werken. Via uw kennis en wijkverantwoordelijke A.(...) M.(...) I.(...), zou u zijn gevraagd om als informatica-deskundige aan de slag te gaan bij de veiligheidsafdeling van Fatah. In concreto stond u in voor de installatie, beveiliging en onderhoud van hun netwerken. Naast het werk in uw eigen zaak zou u ook deze job hebben aangenomen. In september 2010 zou u officieel gehuwd zijn met J.(...) J.(...), een Palestijnse afkomstig uit Al-Jalil kamp. Op 17 juli 2011 zou jullie huwelijksdag hebben plaatsgevonden. Omdat u voor u, uw echtgenote en toekomstige kinderen een betere toekomst wilde zou u na uw huwelijk in 2011 geprobeerd hebben naar Canada te emigreren. Uw aanvraag zou evenwel door een malafide persoon zijn behandeld en nadat u hem al een deel van het geld had betaald zou hij zonder meer verdwenen zijn. U zou hierna uw leven en werkzaamheden gewoon hebben verdergezet. Op 4 juni 2013 zou u in uw zaak het bezoek hebben gehad van een persoon die zich voorstelde als S.(...), behorende tot de groep ‘Saraya Al Maqauwma’. Hij zou u hebben voorgesteld met hem samen te werken en hem, in ruil voor een bepaalde geldsom, beeldmateriaal van de beveiligingscamera’s van Fatah te overhandigen. U vermoedde dat het om een ‘loyaliteitstest’ van Fatah zelf ging naar u toe en u zou niets hebben gezegd. Op 9 juni 2013 zou diezelfde persoon opnieuw zijn langsgeslagen om een antwoord van u te krijgen op zijn voorstel. U zou toen vlakaf hebben geweigerd met hem samen te werken en in te gaan op zijn aanbod. Hierop zou S.(...) u zijn beginnen slaan en zou hij geprobeerd hebben u met een mes neer te steken. Via tussenkomst van uw collega zou u de aanval hebben kunnen afweren en zou S.(...) op de vlucht zijn geslagen. U zou diezelfde dag bij ‘A.(...)’ M.(...) I.(...) zijn langsgeslagen om hem over het gebeuren in te lichten en een klacht in te dienen. De volgende dag zou u, na overleg met M.(...) I.(...), uw werkzaamheden hervat hebben. Op 26 juni 2013 zou u, toen u met uw echtgenote met de wagen onderweg was, plots zijn beschoten. Jullie zouden opnieuw aan de aanval zijn kunnen ontkomen en u zou direct naar uw tante in Saida zijn gevlucht. U zou sindsdien niet meer naar het kamp zijn teruggekeerd en uw vlucht uit Libanon zijn beginnen voorbereiden. In die periode zouden verschillende gelijkaardige aanslagen hebben plaatsgevonden in het kamp. Ook ‘A.(...)’ M.(...) I.(...) zou het slachtoffer geweest zijn van een gelijkaardige moordpoging. Medio juli 2013 zou een handgranaat naar de woning van uw grootvader zijn gegooid. Er zou een onderzoek zijn ingesteld maar dit zou niets hebben opgeleverd. Naar u vermoedt zit S.(...), minstens zijn groepering, hierachter. U zou ondertussen een smokkelaar gevonden hebben en in augustus 2013 zou u, met uw echtgenote, op illegale wijze Libanon hebben verlaten en naar België zijn doorgereisd. U zou op 9 september 2013 in België zijn aangekomen en diende op 4 september 2013 een asielaanvraag in. Na uw aankomst hier zou u vernomen hebben dat er op 23 november 2013 opnieuw een aanval met een handgranaat plaatsvond op uw woonplaats. U vermoedt weerom dat dit het werk is van S.(...), dan wel ‘Saraya al Maqauwma’. U zou sinds uw vertrek uit Libanon voorts ongeveer één keer per maand met M.(...) I.(...) telefonisch contact hebben gehad. Hij zou u hierbij over de omstandigheden in het kamp hebben verteld. Een tweetal maanden geleden zou u via de Aqid vernomen hebben dat S.(...), met zijn groepering, zes leden van Fatah doodde. Ook zou u nog vernomen hebben dat één van uw ooms die als lijfwacht werkte voor een kopstuk van Fatah, O.(...) S.(...), betrokken was bij een aanslag waarbij O.(...) om het leven kwam. Een andere oom van u vluchtte preventief weg omwille van de algemene

situatie in het kamp. U haalde tot slot nog aan dat er nog steeds Fatah-leden worden gedood in het kamp.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen van uw echtgenote, een UNRWA registratiekaart op naam van u en uw echtgenote, een huwelijksakte betreffende uw huwelijk met J.(...) Y.(...), uw diploma behaald bij AUL - Libanese universiteit, een attest van Fatah, d.d. 2/12/2013, waarin melding wordt gemaakt van de granaataanval op uw woning op 23/11/2013, een attest van Fatah, d.d. 27/6/2013, betreffende uw werkzaamheden bij de organisatie en de aanslag die op u werd gepleegd op 26/6/2013, een attest van Fatah, d.d. 11/4/2013, betreffende uw werkzaamheden voor de organisatie en een attest van Fatah, d.d. 13/7/2013, betreffende uw werkzaamheden voor Fatah en de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en de bijstand van UNRWA kreeg, minstens er recht op had. U verklaarde dat u uw hoger middelbaar en uw daaropvolgende studies 'computer technologie' aan UNRWA-scholen volgde (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 4 en 7). Blijkt uit uw verklaringen voorts dat uw grootouders, bij wie u inwoonde, tot 2002-2004 hulp ontvingen van de UNRWA (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 13). U merkte hierbij op dat de voedselhulp toen werd stopgezet omdat uw oom nog niet gehuwd was en de UNRWA ervan uitging dat uw oom kon werken en zelf kon zorgen voor een inkomen (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 13). Op de vraag of uw grootouders dan opnieuw hulp kregen nadat uw oom huwde, stelde u te denken dat ze het toen opnieuw aanvroegen maar u weet niet of ze dan wel of niet opnieuw hulp kregen. U verduidelijkte hierbij nog dat de UNRWA toen moest bezuinigen en enkel nog aan de meest schrijnende gevallen hulp bood (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie situatie niet als dusdanig kan omschreven worden. Immers, u woonde bij uw grootouders waar jullie de beschikking hadden over twee woonunits met elk 2 kamers, elk een badkamer en elk een keuken. Jullie zouden hiervoor nooit enige huur hebben moeten betalen. Sinds u aan uw studies begon beschikte u over één van deze woonunits voor u alleen en na uw huwelijk diende u deze enkel met uw echtgenote te delen. Sinds de verdwijning van uw vader kregen uw grootouders maandelijks een kleine uitkering van \$30 uitbetaald door Fatah en zij ontvangen, tot op heden, af en toe financiële steun van uw ooms in het buitenland. Blijkt voorts nog dat uw grootvader de financiële middelen had om u voor uw lager onderwijs en uw lager middelbaar naar een privéschool te sturen. Ook verdiende u zelf voldoende om in uw levensonderhoud en dat van uw familieleden te voorzien. Zo kreeg u van uw moeder in Duitsland heel en toe wat hulp opgestuurd en in de periode van uw studies, i.c. van 1998 tot 2008, kreeg u, gezien uw betrokkenheid bij het studentenbureau van Fatah, maandelijks \$40 uitbetaald. Na uw middelbare studies begon u te werken bij METS alwaar u \$600 per maand verdiende. U kon vervolgens nog twee jaar studeren aan de universiteit dankzij een studiebeurs die u werd toegezegd. Direct na uw studies zag u mogelijkheid een eigen zaak te beginnen en kon u een pand huren aan \$200 per maand. U werkte samen met een zakenpartner en jullie verdienden elk tussen de \$600 à \$800 er maand. Sinds u in januari 2010 aan de slag ging bij de veiligheidsafdeling van Fatah kreeg u, tot aan uw vertrek, ook nog eens \$230 per maand uitbetaald. U verklaarde voorts nog dat u in geval van ziekte of nood aan medische bijstand beroep deed op een privéarts. Dat de medische hulp van UNRWA ontoereikend was en niet gespecialiseerd kan evenwel geen ander licht werpen op de vaststelling dat u wel de middelen had om een privéarts te consulteren. Ook verklaarde u dat u in 2011 \$2000 van uw spaargeld besteedde aan een aanvraag voor uw emigratie naar Canada en twee jaar later bekostigde u zelf de \$8000 voor uw reis naar Europa. Dat u en uw familie ook daadwerkelijk nood hadden aan UNRWA-bijstand blijkt dan ook niet uit voorgaande

bevindingen. Dit blijkt eveneens uit het feit dat u zelf verklaarde dat u sinds uw huwelijk slecht één keer om voedselhulp zou hebben gevraagd (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 10 en 11). Dat u desondanks geen bijstand van UNRWA kon krijgen indien nodig, kan ook niet worden volgehouden. Zo verklaarde u immers dat uw echtgenote, die begin 2013 zwanger werd, bij UNRWA langsging voor controles (zie gehoorverslag CGVS 9/10/2014 M.(...) L.(...) p. 3-15, 18,19, 21, 23-26 en gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 6, 7 en 9). Ook uw echtgenote zelf verklaarde dat ze tijdens haar zwangerschap wel bij UNRWA langsging om vitamines te krijgen (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p.8). Gezien uw echtgenote, die eveneens een Palestijnse is en een verblijfsrecht heeft in Libanon, sinds jullie huwelijk bij u kwam wonen, kan ook in haar hoofde niet anders worden besloten dan dat ze de bijstand van UNRWA genoot, minstens er wel recht op had.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde door een zekere S.(...), lid van 'Saraya al Maqauwma', tijdens uw werk in het kamp te zijn aangesproken en gevraagd om informatie over Fatah door te spelen. Toen u dit weigerde zou u door hem zijn aangevallen. U zou vervolgens ook zijn beschoten en uit vrees voor uw leven, met uw vrouw, het kamp ontvlucht zijn. Volgende bedenkingen kunnen echter bij uw beweringen worden gemaakt.

Vooreerst mag het ten zeerste verbazen dat S.(...) u, toen hij u op 4 juni 2013 de eerste keer opzocht op uw werk, direct meedeelde hoe hij heette en tot welke groepering hij behoorde. Dit zeker gelet op de reden van zijn bezoek, i.c. een verzoek tot collaboratie en spionage. Dat die S.(...) u hierbij ook direct duidelijk meedeelde wat hij van u wilde, dit zonder zich voorafgaandelijk te vergewissen van uw loyaliteit ten aanzien van Fatah dan wel uw eventuele houding ten aanzien van (samenwerking met) een andere groepering, is niet aannemelijk. Juist gezien S.(...) geen idee had van uw visie kan des te meer verondersteld worden dat hij, rekening houdende met een eventuele afwijzing dan wel te worden aangegeven bij Fatah, u met een meer aftastende houding zou benaderen en zichzelf op een minder directe manier zou voorstellen. In dezelfde lijn mag het voorts ook ten zeerste verwonderen dat S.(...) u amper een paar dagen later zomaar opnieuw komt opzoeken in uw zaak en u aanvalt met een mes (zie gehoorverslag CGVS L.(...) M.(...) CGVS 15/1/2014 p. 8 en 14 en vragenlijst CGVS 16/9/2013 vraag 5). Gezien de aard van de gevraagde samenwerking, kan toch logischerwijs worden verondersteld dat S.(...) op zijn hoede zou zijn en de mogelijkheid zou incalculeren dat u hem mogelijks had verklikt en/of in samenwerking met Fatah een hinderlaag had opgezet. Dat een leider van een rivaliserende groepering op zo'n ondoordachte en onvoorzichtige manier zou tewerk gaan, lijkt hoogst onwaarschijnlijk. Dat u overigens, na het eerste bezoek dat u op 4 juni 2013 van S.(...) kreeg, hoegenaamd geen stappen zette met betrekking tot dit voorval, minstens wat betreft uw bescherming (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 8), is eens zo opmerkelijk gelet op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat S.(...) u reeds op 4 juni 2013 met de dood bedreigde indien u niet op zijn tot samenwerking zou ingaan (zie vragenlijst M.(...) L.(...) CGVS 16/9/2013 p. 1 vraag 5). Hiermee samenhangend is het voorts ook hoogst merkwaardig dat u, nadat u op 9 juni 2013 effectief door S.(...), na zijn eerdere doodsbedreiging met een mes werd aangevallen, én nadat u A.(...) M.(...) I.(...) inlichtte van de gebeurtenissen en toen van hem bevestigd kreeg dat uw belager S.(...) heette en lid was van 'Saraya al Maqauwma', op 10 juni 2013 gewoon opnieuw aan het werk ging. Indien uw beweringen op de waarheid berusten, kan uw beslissing om op 10 juni 2013 gewoon terug aan het werk te gaan hiermee geenszins in overeenstemming worden gebracht. Dit eens te meer gezien u al van bij de aanvang van uw werkzaamheden bij Fatah in januari 2010 de rivaliteit voelde tussen verschillende groeperingen en er toen veel Fatah-leden werden gedood (zie gehoorverslag L.(...) M.(...) CGVS 9/10/2014 p. 24 en 25).

Het geheel van voorgaande bevindingen maakt dat reeds de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw beweerde problemen met S.(...) en uw vrees alsnog door hem te worden gedood.

Dit blijkt eens te meer gezien uw beperkte kennis over S.(...) en het feit dat u blijkbaar ook niet echt grondige stappen heeft gezet om u omtrent de persoon die, naar u zegt, u persoonlijk viseert, te informeren. U nam blijkbaar genoegen met het feit dat A.(...) M.(...) I.(...) de naam van uw belager en zijn behoren tot 'Saraya al Maqauwma' ten aanzien van u bevestigde (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 10). Gezien uw beweringen te vrezen door S.(...) te worden gedood, kan toch worden verondersteld dat u zoveel mogelijk informatie omtrent deze persoon zou willen verzamelen ten einde een duidelijk zicht te hebben op het gevaar dat deze persoon daadwerkelijk voor u betekent. Dat u daarenboven verklaarde de zaken (betreffende S.(...)) niet meer te hebben opgevolgd nadat u het kamp

verliet (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 10), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid betreffende uw problemen in het kamp met S.(...) en zijn groepering.

In het licht van deze bevindingen betreffende uw problemen met S.(...), kunnen eveneens vragen worden gesteld bij uw beweringen dat u op 26 juni 2013 door S.(...), dan wel omwille van uw problemen met hem, werd beschoten. U brengt doorheen uw opeenvolgende verklaringen overigens ook geen concrete gegevens en/of enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs aan waaruit dit zou moeten blijken. Uw echtgenote verklaarde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat het om onbekenden ging (zie vragenlijst CGVS J.(...) Y.(...) 16/9/2013 vraag 5 p. 2). Zonder afbreuk te doen aan de impact die zo'n ervaring heel zeker met zich meebrengt, moet er toch worden benadrukt dat u doorheen uw verklaring ook geenszins aantoonde dat u degene was die bij de aanval gevisieerd werd. U verklaarde immers zelf dat in die periode op die plaats veel aanslagen gebeurden op die manier en dat er veel incidenten plaatsvonden waarbij gewone voorbijgangers betrokken waren (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 9). De hierboven aangehaalde redeneringen kunnen ook ten aanzien van de twee aanslagen op uw woning in het kamp worden weerhouden. Nergens uit uw verklaringen blijkt in concreto dat S.(...) en/of zijn groepering tweemaal doelbewust en gericht uw woning aanviel. U komt hier niet verder dan het uiten van een vermoeden uit uw verklaringen blijkt ook dat de getuigen van de aanslagen enkel een gemaskerde persoon hadden gezien (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 28 en 29). Ook uw echtgenote kon niet preciseren wie uw woning zou hebben aangevallen (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 11).

Dient hierbij overigens te worden benadrukt dat een aantal ongerijmdheden konden worden vastgesteld betreffende de aanvallen op de woning. Zo repte noch u noch uw echtgenote op de DVZ met een woord over deze aanvallen. Gezien jullie allebei beweerden dat de eerste aanval met een handgranaat plaatsvond in juli 2013, vóór jullie vlucht uit Libanon, kan geenszins worden ingezien waarom jullie dit niet van bij de aanvang van jullie asielprocedure hebben aangehaald. Blijkt bovendien dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS enkel melding maakte van een aanslag op uw woning met een handgranaat op 23 november 2013 (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 8) terwijl uw echtgenote bij haar eerste gehoor dan weer verklaarde dat er op 17 juli 2013 én op 23 november 2013 een aanslag gebeurde (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 15/1/2014 p. 3). Tijdens uw derde gehoor maakte u dan ook plots melding van de twee aanslagen met handgranaten, i.c. in juli 2013 en in november 2013 (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 28 en 29). De waarachtigheid van deze twee aanslagen na uw vertrek uit het kamp kan, gezien bovenstaande, dan ook in vraag worden gesteld.

Het geheel van voorgaande maakt dat reeds de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de persoonlijke en systematische vervolging door S.(...) en zijn groepering 'Saraya al Maqauwma' waarvan u het slachtoffer beweert te zijn geweest in Libanon.

Zulks blijkt eens te meer uit de vaststelling dat, ondanks het feit dat u sinds uw vertrek uit Libanon één keer per maand telefonisch contact heeft met A.(...) M.(...) I.(...), met hem over de toestand in het kamp praat én hierbij verneemt over de problemen die S.(...) in het kamp veroorzaakt (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 26 en 27), er zich blijkbaar geen concrete feiten hebben voorgedaan met betrekking tot u en de situatie waarin u met S.(...) beweert verwickeld te zijn. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat S.(...) nog naar u kwam vragen. U merkte wel op dat u niets uitsluit en dat S.(...) mogelijks iemand anders uitstuurde op zoek naar u. Echter, gezien uw beweringen dat u uit vrees voor uw leven het kamp diende te verlaten, kan toch worden verondersteld dat u hoe dan ook zou weten of er al dan niet nog naar u wordt gevraagd in het kamp, en zo ja, door wie. U heeft immers nog steeds contact met uw familie én u beweerde eveneens ongeveer één keer per maand contact te hebben met 'A.(...) M.(...) I.(...)' die u ook inlicht over de problemen die S.(...) en zijn groepering in het kamp veroorzaken (zie supra). Indien u dus daadwerkelijk (nog) door S.(...) en/of zijn groepering zou worden gezocht, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u dit met absolute zekerheid zou kunnen aangeven.

De vaststelling dat u hieromtrent geen concrete aanwijzingen kan aanbrengen en het feit dat ook uw familie in Libanon na uw vertrek geen problemen blijkt te hebben gekend met S.(...) en zijn groepering omwille van u (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 29) - zoals hoger reeds duidelijk werd aangetoond kan geen geloof worden gehecht aan de aanvallen die op uw woning zouden zijn gepleegd met handgranaten - wijst er eens te meer op dat de waarachtigheid van uw beweerde problemen met en vrees voor vervolging door S.(...) en zijn groepering kan worden betwist. Volgens uw echtgenote had S.(...) er immers ook mee gedreigd uw familie te vermoorden indien u niet met hem zou samenwerken (zie vragenlijst CGVS J.(...) Y.(...) Y.(...) vraag 5 p. 2). De vaststelling dat ook uw schoonfamilie geen problemen kende of iets meemaakte omwille van u en uw problemen met S.(...), versterkt verder het vermoeden dat uw verklaringen betreffende uw problemen niet stroken met de realiteit. U haalde wel aan dat de groepering van S.(...) u ook zou kunnen vinden in het kamp van uw schoonfamilie maar u gevraagd of er naar u werd gezocht bij uw schoonfamilie, bleek u dit niet te

weten (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 32). Uw echtgenote zelf verklaarde daarentegen uitdrukkelijk niet naar u werd gezocht en bevestigde dat haar familie geen problemen kende omwille van u (zie gehoorverslag CGVS J.(...) Y.(...) 9/10/2014 p. 11).

Waar u tot slot nog melding maakt van de algemene situatie in het kamp waarbij verschillende Fatah-leden recentelijk werden gedood en u hierbij verwijst naar de dood van O.(...) S.(...), het Fatah-kopstuk voor wie uw oom als lijfwacht werkte, en de vlucht van een andere oom - tevens lid bij Fatah - naar het buitenland, moet worden opgemerkt dat dit op zich geen uitstaans heeft met uw persoonlijke asielmotieven. Bovendien blijkt hieruit ook geenszins een bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Het loutere feit dat u lid was van Fatah volstaat op zich geenszins om u een beschermingsstatuut toe te kennen. U dient het bestaan van een persoonlijke vrees of risico omwille van uw behoren tot Fatah in concreto aan te tonen. Echter, uit voorgaande motivering blijkt duidelijk dat, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas, zulks in casu geenszins het geval is.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u en uw echtgenote over een eigen UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook dat jullie beiden een Palestijnse identiteitskaart hebben. U verklaarde bovendien ook uitdrukkelijk dat u en uw echtgenote over een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen beschikken. Uw echtgenote bevestigde dit eveneens (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 31 en gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 12). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Zoals hierboven reeds uitvoerig werd

aangehaald blijkt uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote dat jullie individuele situatie evenwel behoorlijk is (zie supra).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen op naam van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw UNRWA registratiekaart en uw AUL-diploma hebben louter betrekking op jullie beider persoonsgegevens en jullie huwelijk alsook uw studies en deze feiten worden op zich niet betwist. Wat voorts de attesten van Fatah betreft, moet vooreerst worden benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals

uit bovenstaande blijkt, is zulks in casu niet het geval. Attesten van een politieke beweging kunnen wel een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten maar kunnen, gezien het gesolliciteerde karakter, geenszins volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen.

Dergelijke attesten hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisance-stukken gemaakt voor onderhavige procedure. Dat de authenticiteit van de voorgelegde Fatah-attesten ten zeerste kan worden betwist, blijkt bovendien uit volgende bevinding. Zo is het wel zeer opmerkelijk dat in het attest van Fatah, d.d. 13/7/2013, reeds melding wordt gemaakt van de aanslag met een handgranaat op uw woning die op 17/7/2013 -- 4 dagen nadat het attest werd opgemaakt - zou hebben plaatsgevonden. Voorts wordt in dit attest gesteld dat uw familie na uw vlucht verschillende problemen kende. Echter, volgens uw verklaringen was het eerste waar uw familie mee geconfronteerd werd de granaataanval van medio juli 2013. Los van het feit dat deze specifieke aanval op het moment dat het attest werd opgesteld, d.d. 13/7/2013, dus nog niet eens had plaatsgevonden, strookt de inhoud van het attest ook niet met uw verklaringen temeer daar u geen enkele melding maakte van enige problemen voor uw familie voor deze eerste granaataanval in juli 2013. Naar welke veelvuldige problemen voor uw familie in dit attest wordt verwezen is dan ook geenszins duidelijk. Gezien u de attesten van Fatah voorlegde ter staving van uw verklaringen en relaas, is het geenszins onredelijk dat deze met elkaar in overeenstemming zouden zijn indien uw verklaringen op de waarheid berusten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen en de specifieke bevindingen aangaande het attest van Fatah van 13/7/2013 maakt dat ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de overige attesten van Fatah die u voorlegde.

In hoofde van uw echtgenote, J.(...) Y.(...), werd eveneens besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande mevr. Y.J.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Jalil-kamp in Baalbeq, Libanon. U bent geregistreerd bij UNRWA. U zou tot de 10de klas aan een UNRWA-school gestudeerd hebben en vervolgens zou u “onderhoud en verzorging” hebben gestudeerd aan een privé-hogeschool. Tijdens uw studies zou u gedurende 4 jaar zijn aangesloten bij het studentenbureau van Fatah. Ook uw vader, ooms broers en zussen zouden bij Fatah zijn aangesloten. Bij uw verloving in 2010 zou u uw betrokkenheid bij Fatah hebben stopgezet. In september 2010 zou u gehuwd zijn met uw huidige echtgenoot, M.(...) L.(...), een Palestijn afkomstig uit Ain al-Hilwa en tevens lid van Fatah. U zou vanaf uw huwelijk bij uw echtgenoot in Ain al-Hilwa gaan wonen zijn. Na uw huwelijk zou uw echtgenoot een poging ondernomen hebben om met u te emigreren naar Canada. Uw echtgenoot, die een eigen zaak had in Ain al-Hilwa, zou ook werkzaam zijn geweest voor Fatah. U weet niet precies wat uw man deed maar het zou verband houden met beveiligingscamera's. Op 4 juni 2013 zou uw echtgenoot zijn benaderd door een zekere S.(...), een lid van ‘Saraya al Maqauwma’, met de vraag met hem samen te werken. Op 9 juni 2013 zou diezelfde S.(...) opnieuw uw echtgenoot hebben opgezocht in verband met zijn verzoek tot samenwerking. Toen uw man hem te kennen gaf dat hij niet op zijn verzoek wilde ingaan, zou S.(...) uw man hebben aangevallen met een mes. Op 26 juni 2013 zouden u en uw echtgenoot in jullie wagen door onbekenden zijn beschoten. Naar u vermoedt ging het hier ook om leden van ‘Saraya al Maqauwma’. Jullie zouden het kamp direct hebben verlaten en naar de tante van uw echtgenoot in Saida zijn gevlucht van waar uit uw echtgenoot jullie vlucht uit Libanon zou hebben voorbereid. Medio juli 2013 zouden onbekenden een handgranaat naar jullie huis in Ain al-Hilwa hebben gegooid. U vermoedt ook hier dat leden van ‘Saraya al Maqauwma’ achter de aanslag zitten. Nadat jullie ongeveer een maand in Saida verbleven hadden zouden u en uw echtgenoot, middels het gebruik van Turkse paspoorten, vanuit Libanon met het vliegtuig naar Turkije zijn gereisd. Vervolgens zouden jullie, via Griekenland, naar België zijn doorgereisd. Jullie zouden op 3 september 2013 in België zijn aangekomen en u diende op 4 september 2013 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u nog vernomen hebben dat een tweede granaataanval op jullie woning in Ain al-Hilwa werd gepleegd op 23 november 2013. U haalde voorts nog aan zelf geen eigen problemen te hebben gekend maar verwees wel naar de algemene onveilige situatie in het kamp en de moord op verschillende Fatah-leden.

Uw echtgenoot legde ter staving van jullie asielaanvraag volgende documenten neer : uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en zijn eigen identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, een UNRWA registratiekaart , een huwelijksakte betreffende jullie huwelijk, zijn diploma behaald bij AUL - Libanese

universiteit, een attest van Fatah, d.d. 2/12/2013, waarin melding wordt gemaakt van de granaataanval op jullie woning op 23/11/2013, een attest van Fatah, d.d. 27/6/2013, betreffende zijn werkzaamheden bij de organisatie en de aanslag die op hem werd gepleegd op 26/6/2013, een attest van Fatah, d.d. 11/4/2013, betreffende zijn werkzaamheden voor de organisatie en een attest van Fatah, d.d. 13/7/2013, betreffende zijn werkzaamheden voor Fatah en de problemen die hij en zijn familie zouden hebben gekend.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich bij uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot M.(...) L.(...). U verklaarde uitdrukkelijk zelf geen eigen problemen te hebben gekend in Libanon (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 13). Gezien in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot toekenning van een beschermingsstatus. Daar u zich volledig steunt op de motieven aangehaald door uw echtgenoot en geen eigen problemen aanhaalde, kan volstaan met een verwijzing naar de motivering aangehaald in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

De motivering aangehaald in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en de bijstand van UNRWA kreeg, minstens er recht op had. U verklaarde dat u uw hoger middelbaar en uw daaropvolgende studies ‘computer technologie’ aan UNRWA-scholen volgde (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 4 en 7). Blijkt uit uw verklaringen voorts dat uw grootouders, bij wie u inwoonde, tot 2002-2004 hulp ontvingen van de UNRWA (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 13). U merkte hierbij op dat de voedselhulp toen werd stopgezet omdat uw oom nog niet gehuwd was en de UNRWA ervan uitging dat uw oom kon werken en zelf kon zorgen voor een inkomen (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 13). Op de vraag of uw grootouders dan opnieuw hulp kregen nadat uw oom huwde, stelde u te denken dat ze het toen opnieuw aanvroegen maar u weet niet of ze dan wel of niet opnieuw hulp kregen. U verduidelijkte hierbij nog dat de UNRWA toen moest bezuinigen en enkel nog aan de meest schrijnende gevallen hulp bood (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie situatie niet als dusdanig kan omschreven worden. Immers, u woonde bij uw grootouders waar jullie de beschikking hadden over twee woonunits met elk 2 kamers, elk een badkamer en elk een keuken. Jullie zouden hiervoor nooit enige huur hebben moeten betalen. Sinds u aan uw studies begon beschikte u over één van deze woonunits voor u alleen en na uw huwelijk diende u deze enkel met uw echtgenote te delen. Sinds de verdwijning van uw vader kregen uw grootouders maandelijks een kleine uitkering van \$30 uitbetaald door Fatah en zij ontvangen, tot op heden, af en toe financiële steun van uw ooms in het buitenland. Blijkt voorts nog dat uw grootvader de financiële middelen had om u voor uw lager onderwijs en uw lager middelbaar naar een privéschool te sturen. Ook verdiende u zelf voldoende om in uw levensonderhoud en dat van uw familieleden te voorzien. Zo kreeg u van uw moeder in Duitsland heel en toe wat hulp opgestuurd en in de periode van uw studies, i.c. van 1998 tot 2008, kreeg u, gezien uw betrokkenheid bij het studentenbureau van Fatah, maandelijks \$40 uitbetaald. Na uw middelbare studies begon u te werken bij METS alwaar u \$600 per maand verdiende. U kon vervolgens nog twee jaar studeren aan de universiteit dankzij een studiebeurs die u werd toegezegd. Direct na uw studies zag u mogelijkheid een eigen zaak te beginnen en kon u een pand huren aan \$200 per maand. U werkte samen met een zakenpartner en jullie verdienden elk tussen de \$600 à \$800 er maand. Sinds u in januari 2010 aan de slag ging bij de veiligheidsafdeling van Fatah kreeg u, tot aan uw vertrek, ook nog eens \$230 per maand uitbetaald. U verklaarde voorts nog dat u in geval van ziekte of nood aan medische bijstand beroep deed op een

privéarts. Dat de medische hulp van UNRWA ontoereikend was en niet gespecialiseerd kan evenwel geen ander licht werpen op de vaststelling dat u wel de middelen had om een privéarts te consulteren. Ook verklaarde u dat u in 2011 \$2000 van uw spaargeld besteedde aan een aanvraag voor uw emigratie naar Canada en twee jaar later bekostigde u zelf de \$8000 voor uw reis naar Europa. Dat u en uw familie ook daadwerkelijk nood hadden aan UNRWA-bijstand blijkt dan ook niet uit voorgaande bevindingen. Dit blijkt eveneens uit het feit dat u zelf verklaarde dat u sinds uw huwelijk slecht één keer om voedselhulp zou hebben gevraagd (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 10 en 11). Dat u desondanks geen bijstand van UNRWA kon krijgen indien nodig, kan ook niet worden volgehouden. Zo verklaarde u immers dat uw echtgenote, die begin 2013 zwanger werd, bij UNRWA langsging voor controles (zie gehoorverslag CGVS 9/10/2014 M.(...) L.(...) p. 3-15, 18,19, 21, 23-26 en gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 6, 7 en 9). Ook uw echtgenote zelf verklaarde dat ze tijdens haar zwangerschap wel bij UNRWA langsging om vitamines te krijgen (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p.8). Gezien uw echtgenote, die eveneens een Palestijnse is en een verblijfsrecht heeft in Libanon, sinds jullie huwelijk bij u kwam wonen, kan ook in haar hoofde niet anders worden besloten dan dat ze de bijstand van UNRWA genoot, minstens er wel recht op had.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde door een zekere S.(...), lid van 'Saraya al Maqauwma', tijdens uw werk in het kamp te zijn aangesproken en gevraagd om informatie over Fatah door te spelen. Toen u dit weigerde zou u door hem zijn aangevallen. U zou vervolgens ook zijn beschoten en uit vrees voor uw leven, met uw vrouw, het kamp ontvlucht zijn. Volgende bedenkingen kunnen echter bij uw beweringen worden gemaakt.

Vooreerst mag het ten zeerste verbazen dat S.(...) u, toen hij u op 4 juni 2013 de eerste keer opzocht op uw werk, direct meedeelde hoe hij heette en tot welke groepering hij behoorde. Dit zeker gelet op de reden van zijn bezoek, i.c. een verzoek tot collaboratie en spionage. Dat die S.(...) u hierbij ook direct duidelijk meedeelde wat hij van u wilde, dit zonder zich voorafgaandelijk te vergewissen van uw loyaliteit ten aanzien van Fatah dan wel uw eventuele houding ten aanzien van (samenwerking met) een andere groepering, is niet aannemelijk. Juist gezien S.(...) geen idee had van uw visie kan des te meer verondersteld worden dat hij, rekening houdende met een eventuele afwijzing dan wel te worden aangegeven bij Fatah, u met een meer aftastende houding zou benaderen en zichzelf op een minder directe manier zou voorstellen. In dezelfde lijn mag het voorts ook ten zeerste verwonderen dat S.(...) u amper een paar dagen later zomaar opnieuw komt opzoeken in uw zaak en u aanvalt met een mes (zie gehoorverslag CGVS L.(...) M.(...) CGVS 15/1/2014 p. 8 en 14 en vragenlijst CGVS 16/9/2013 vraag 5). Gezien de aard van de gevraagde samenwerking, kan toch logischerwijs worden verondersteld dat S.(...) op zijn hoede zou zijn en de mogelijkheid zou incalculeren dat u hem mogelijks had verklikt en/of in samenwerking met Fatah een hinderlaag had opgezet. Dat een leider van een rivaliserende groepering op zo'n ondoordachte en onvoorzichtige manier zou tewerk gaan, lijkt hoogst onwaarschijnlijk. Dat u overigens, na het eerste bezoek dat u op 4 juni 2013 van S.(...) kreeg, hoegenaamd geen stappen zette met betrekking tot dit voorval, minstens wat betreft uw bescherming (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 8), is eens zo opmerkelijk gelet op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat S.(...) u reeds op 4 juni 2013 met de dood bedreigde indien u niet op zijn tot samenwerking zou ingaan (zie vragenlijst M.(...) L.(...) CGVS 16/9/2013 p. 1 vraag 5). Hiermee samenhangend is het voorts ook hoogst merkwaardig dat u, nadat u op 9 juni 2013 effectief door S.(...), na zijn eerdere doodsbedreiging met een mes werd aangevallen, én nadat u A.(...) M.(...) I.(...) inlichtte van de gebeurtenissen en toen van hem bevestigd kreeg dat uw belager S.(...) heette en lid was van 'Saraya al Maqauwma', op 10 juni 2013 gewoon opnieuw aan het werk ging. Indien uw beweringen op de waarheid berusten, kan uw beslissing om op 10 juni 2013 gewoon terug aan het werk te gaan hiermee geenszins in overeenstemming worden gebracht. Dit eens te meer gezien u al van bij de aanvang van uw werkzaamheden bij Fatah in januari 2010 de rivaliteit voelde tussen verschillende groeperingen en er toen veel Fatah-leden werden gedood (zie gehoorverslag L.(...) M.(...) CGVS 9/10/2014 p. 24 en 25).

Het geheel van voorgaande bevindingen maakt dat reeds de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw beweerde problemen met S.(...) en uw vrees alsnog door hem te worden gedood.

Dit blijkt eens te meer gezien uw beperkte kennis over S.(...) en het feit dat u blijkbaar ook niet echt grondige stappen heeft gezet om u omtrent de persoon die, naar u zegt, u persoonlijk viseert, te informeren. U nam blijkbaar genoegen met het feit dat A.(...) M.(...) I.(...) de naam van uw belager en

zijn behoren tot 'Saraya al Maqauwma' ten aanzien van u bevestigde (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 10). Gezien uw beweringen te vrezen door S.(...) te worden gedood, kan toch worden verondersteld dat u zoveel mogelijk informatie omtrent deze persoon zou willen verzamelen ten einde een duidelijk zicht te hebben op het gevaar dat deze persoon daadwerkelijk voor u betekent. Dat u daarenboven verklaarde de zaken (betreffende S.(...)) niet meer te hebben opgevolgd nadat u het kamp verliet (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 10), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid betreffende uw problemen in het kamp met S.(...) en zijn groepering.

In het licht van deze bevindingen betreffende uw problemen met S.(...), kunnen eveneens vragen worden gesteld bij uw beweringen dat u op 26 juni 2013 door S.(...), dan wel omwille van uw problemen met hem, werd beschoten. U brengt doorheen uw opeenvolgende verklaringen overigens ook geen concrete gegevens en/of enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs aan waaruit dit zou moeten blijken. Uw echtgenote verklaarde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat het om onbekenden ging (zie vragenlijst CGVS J.(...) Y.(...) 16/9/2013 vraag 5 p. 2). Zonder afbreuk te doen aan de impact die zo'n ervaring heel zeker met zich meebrengt, moet er toch worden benadrukt dat u doorheen uw verklaring ook geenszins aantoonde dat u degene was die bij de aanval gevisieerd werd. U verklaarde immers zelf dat in die periode op die plaats veel aanslagen gebeurden op die manier en dat er veel incidenten plaatsvonden waarbij gewone voorbijgangers betrokken waren (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 9). De hierboven aangehaalde redeneringen kunnen ook ten aanzien van de twee aanslagen op uw woning in het kamp worden weerhouden. Nergens uit uw verklaringen blijkt in concreto dat S.(...) en/of zijn groepering tweemaal doelbewust en gericht uw woning aanviel. U komt hier niet verder dan het uiten van een vermoeden uit uw verklaringen blijkt ook dat de getuigen van de aanslagen enkel een gemaskerde persoon hadden gezien (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 28 en 29). Ook uw echtgenote kon niet preciseren wie uw woning zou hebben aangevallen (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 11).

Dient hierbij overigens te worden benadrukt dat een aantal ongerijmdheden konden worden vastgesteld betreffende de aanvallen op de woning. Zo repte noch u noch uw echtgenote op de DVZ met een woord over deze aanvallen. Gezien jullie allebei beweerden dat de eerste aanval met een handgranaat plaatsvond in juli 2013, vóór jullie vlucht uit Libanon, kan geenszins worden ingezien waarom jullie dit niet van bij de aanvang van jullie asielprocedure hebben aangehaald. Blijkt bovendien dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS enkel melding maakte van een aanslag op uw woning met een handgranaat op 23 november 2013 (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 15/1/2014 p. 8) terwijl uw echtgenote bij haar eerste gehoor dan weer verklaarde dat er op 17 juli 2013 én op 23 november 2013 een aanslag gebeurde (zie gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 15/1/2014 p. 3). Tijdens uw derde gehoor maakte u dan ook plots melding van de twee aanslagen met handgranaten, i.c. in juli 2013 en in november 2013 (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 28 en 29). De waarachtigheid van deze twee aanslagen na uw vertrek uit het kamp kan, gezien bovenstaande, dan ook in vraag worden gesteld.

Het geheel van voorgaande maakt dat reeds de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de persoonlijke en systematische vervolging door S.(...) en zijn groepering 'Saraya al Maqauwma' waarvan u het slachtoffer beweert te zijn geweest in Libanon.

Zulks blijkt eens te meer uit de vaststelling dat, ondanks het feit dat u sinds uw vertrek uit Libanon één keer per maand telefonisch contact heeft met A.(...) M.(...) I.(...), met hem over de toestand in het kamp praat én hierbij verneemt over de problemen die S.(...) in het kamp veroorzaakt (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 26 en 27), er zich blijkbaar geen concrete feiten hebben voorgedaan met betrekking tot u en de situatie waarin u met S.(...) beweert verwickeld te zijn. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat S.(...) nog naar u kwam vragen. U merkte wel op dat u niets uitsluit en dat S.(...) mogelijk iemand anders uitstuurde op zoek naar u. Echter, gezien uw beweringen dat u uit vrees voor uw leven het kamp diende te verlaten, kan toch worden verondersteld dat u hoe dan ook zou weten of er al dan niet nog naar u wordt gevraagd in het kamp, en zo ja, door wie. U heeft immers nog steeds contact met uw familie én u beweerde eveneens ongeveer één keer per maand contact te hebben met 'A.(...) M.(...) I.(...)' die u ook inlicht over de problemen die S.(...) en zijn groepering in het kamp veroorzaken (zie supra). Indien u dus daadwerkelijk (nog) door S.(...) en/of zijn groepering zou worden gezocht, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u dit met absolute zekerheid zou kunnen aangeven.

De vaststelling dat u hieromtrent geen concrete aanwijzingen kan aanbrengen en het feit dat ook uw familie in Libanon na uw vertrek geen problemen blijkt te hebben gekend met S.(...) en zijn groepering omwille van u (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 29) - zoals hoger reeds duidelijk werd aangetoond kan geen geloof worden gehecht aan de aanvallen die op uw woning zouden zijn gepleegd met handgranaten - wijst er eens te meer op dat de waarachtigheid van uw beweerde problemen met en vrees voor vervolging door S.(...) en zijn groepering kan worden betwist. Volgens uw echtgenote had S.(...) er immers ook mee bedreigd uw familie te vermoorden indien u niet met hem zou

samenwerken (zie vragenlijst CGVS J.(...) Y.(...) Y.(...) vraag 5 p. 2). De vaststelling dat ook uw schoonfamilie geen problemen kende of iets meemaakte omwille van u en uw problemen met S.(...), versterkt verder het vermoeden dat uw verklaringen betreffende uw problemen niet stroken met de realiteit. U haalde wel aan dat de groepering van S.(...) u ook zou kunnen vinden in het kamp van uw schoonfamilie maar u gevraagd of er naar u werd gezocht bij uw schoonfamilie, bleek u dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS M.(...) L.(...) 9/10/2014 p. 32). Uw echtgenote zelf verklaarde daarentegen uitdrukkelijk niet naar u werd gezocht en bevestigde dat haar familie geen problemen kende omwille van u (zie gehoorverslag CGVS J.(...) Y.(...) 9/10/2014 p. 11).

Waar u tot slot nog melding maakt van de algemene situatie in het kamp waarbij verschillende Fatah-leden recentelijk werden gedood en u hierbij verwijst naar de dood van O.(...) S.(...), het Fatah-kopstuk voor wie uw oom als lijfwacht werkte, en de vlucht van een andere oom - tevens lid bij Fatah - naar het buitenland, moet worden opgemerkt dat dit op zich geen uitstaans heeft met uw persoonlijke asielmotieven. Bovendien blijkt hieruit ook geenszins een bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Het loutere feit dat u lid was van Fatah volstaat op zich geenszins om u een beschermingsstatuut toe te kennen. U dient het bestaan van een persoonlijke vrees of risico omwille van uw behoren tot Fatah in concreto aan te tonen. Echter, uit voorgaande motivering blijkt duidelijk dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas, zulks in casu geenszins het geval is.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u en uw echtgenote over een eigen UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook dat jullie beiden een Palestijnse identiteitskaart hebben. U verklaarde bovendien ook uitdrukkelijk dat u en uw echtgenote over een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen beschikken. Uw echtgenote bevestigde dit eveneens (zie gehoorverslag M.(...) L.(...) CGVS 9/10/2014 p. 31 en gehoorverslag J.(...) Y.(...) CGVS 9/10/2014 p. 12). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire

omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangehaald blijkt uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote dat jullie individuele situatie evenwel behoorlijk is (zie supra).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen op naam van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw

UNRWA registratiekaart en uw AUL-diploma hebben louter betrekking op jullie beider persoonsgegevens en jullie huwelijk alsook uw studies en deze feiten worden op zich niet betwist. Wat voorts de attesten van Fatah betreft, moet vooreerst worden benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals uit bovenstaande blijkt, is zulks in casu niet het geval. Attesten van een politieke beweging kunnen wel een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten maar kunnen, gezien het gesolliciteerde karakter, geenszins volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen.

Dergelijke attesten hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisance-stukken gemaakt voor onderhavige procedure. Dat de authenticiteit van de voorgelegde Fatah-attesten ten zeerste kan worden betwist, blijkt bovendien uit volgende bevinding. Zo is het wel zeer opmerkelijk dat in het attest van Fatah, d.d. 13/7/2013, reeds melding wordt gemaakt van de aanslag met een handgranaat op uw woning die op 17/7/2013 -- 4 dagen nadat het attest werd opgemaakt - zou hebben plaatsgevonden. Voorts wordt in dit attest gesteld dat uw familie na uw vlucht verschillende problemen kende. Echter, volgens uw verklaringen was het eerste waar uw familie mee geconfronteerd werd de granaataanval van medio juli 2013. Los van het feit dat deze specifieke aanval op het moment dat het attest werd opgesteld, d.d. 13/7/2013, dus nog niet eens had plaatsgevonden, strookt de inhoud van het attest ook niet met uw verklaringen temeer daar u geen enkele melding maakte van enige problemen voor uw familie voor deze eerste granaataanval in juli 2013. Naar welke veelvuldige problemen voor uw familie in dit attest wordt verwezen is dan ook geenszins duidelijk. Gezien u de attesten van Fatah voorlegde ter staving van uw verklaringen en relaas, is het geenszins onredelijk dat deze met elkaar in overeenstemming zouden zijn indien uw verklaringen op de waarheid berusten. Het geheel van bovenstaande vaststellingen en de specifieke bevindingen aangaande het attest van Fatah van 13/7/2013 maakt dat ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de overige attesten van Fatah die u voorlegde."

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, lid 2 van het Internationale Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijzen verzoekers naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijzen zij er op dat de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en door UNHCR in 'Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection' van 2013. Het Hof stelt dat uit de woorden "is de bescherming of bijstand [...] opgehouden" volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA leiden ertoe dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden "om welke reden ook" dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de "reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten". Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven "door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon". Hiervoor dient te worden nagegaan "of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten". Het Hof benadrukt dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof gaat verder en stelt dat "gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast".

Verzoekers bevestigen dat zij bij UNRWA geregistreerd zijn en dat ze recht hebben om bijstand aan te vragen bij UNRWA. Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissingen aangaande hun persoonlijke situatie en leefomstandigheden. Zij achter het pervers om hun situatie te vergelijken met deze van Palestijnen die onder de armoedegrens leven en daaruit te concluderen dat hun leefomstandigheden dus wel menswaardig zijn. Het is niet omdat slechte woonomstandigheden de norm zijn in Ain al-Hilwa dat dergelijke woonomstandigheden als normaal beschouwd kunnen worden en dat men moet aantonen dat men nog slechter af is dan de gemiddelde Palestijn die in een vluchtelingenkamp in Libanon leeft, aldus verzoekers, die in dit verband betogen dat het toepassingsgebied van artikel 1D niet zo restrictief kan worden geïnterpreteerd, kan uitgehold worden in lijn met de budgettaire beperkingen van UNRWA. Zij wijzen erop dat UNRWA in het leven is geroepen als tijdelijk agentschap om bijstand te bieden aan alle Palestijnse vluchtelingen om ervoor te zorgen dat zij een menswaardig leven kunnen leiden terwijl zij wachten op een terugkeer naar hun thuisland. Artikel 1D werd niet alleen gekoppeld aan het bestaan van UNRWA maar ook aan het bestaan van een agentschap dat de opdracht kreeg Palestijnse vluchtelingen te beschermen, UNCYP. Dit agentschap functioneert niet meer en UNRWA slaagt er niet in voldoende en kwalitatieve bijstand te verstrekken. Precies voor deze omstandigheden werd er een tweede lid toegevoegd aan artikel 1D, als vangnet, en deze bescherming mag niet uitgehold worden. Vervolgens verwijzen zij naar en citeren zij uit de COI Focus "Libanon: leefomstandigheden van Palestijnen" van 23 januari 2014 en enkele artikelen gepubliceerd op de website van Al Monitor en Middle East Monitor. Hieruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Verzoekers voeren aan dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal "special hardship cases" nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren. Verzoekers besluiten uit de door hen aangehaalde objectieve bronnen dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie toegepast dient te worden en zij van rechtswege als vluchteling dienen erkend te worden. Verzoekers menen dat uit de bestreden beslissingen nergens blijkt dat er rekening werd gehouden met de informatie van Cedoca en meer bepaald met de impact van de Syrische vluchtelingencrisis op de situatie van Palestijnen in Libanon. Het volstaat volgens verzoekers niet om enkel naar een strategisch plan van UNRWA te verwijzen zonder de informatie vergaard door Cedoca hierbij te betrekken en de concrete levensomstandigheden te bekijken voor Palestijnen in de kampen. Verzoekers benadrukken dat de systematische discriminatie van Palestijnse vluchtelingen door de Libanese autoriteiten mee aan de basis ligt van de problematische leefomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen in de kampen. Ook al dienen Palestijnen die onder artikel 1D vallen geen vervolging aan te tonen in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, dient volgens verzoekers te worden opgemerkt dat de systematische discriminatie van Palestijnen door de Libanese autoriteiten wel degelijk vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt.

Voorts wijzen verzoekers op de tussenkomst van het BCVH in hun dossier en laken zij dat deze tussenkomst niet in rekening werd gebracht en nergens wordt vermeld in de bestreden beslissingen, hetgeen volgens verzoekers een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Aangaande de beoordeling van hun persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, benadrukken verzoekers dat niet wordt betwist dat zij in de wagen beschoten werden en dat de wagen geraakt werd door acht kogels. Het gegeven dat er geen uitsluitel is over de dader doet aan dit feit geen afbreuk of maakt niet dat het niet zou plaatsgevonden hebben, aldus verzoekers, die betogen dat dit feit aantoonde dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden in het kamp vermits er een aanslag op hun leven werd gepleegd. Zij wijzen erop dat zij geen bescherming kunnen inroepen (de Libanese autoriteiten treden niet op binnen de kampen, UNRWA biedt geen bescherming en het volkscomité is niet in staat om effectieve bescherming te bieden) en dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, geen persoonlijke vrees voor vervolging dient aangetoond te worden in de zin van artikel 1A (El Kott). Verzoekers herhalen dat het *in casu* duidelijk is dat het leven van eerste verzoekende partij, minstens zijn fysieke veiligheid bedreigd werd in het kamp, ongeacht wie de dader was. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, die de kampen niet betreden. Verder kan er ook niet van uitgegaan worden dat het volkscomité in staat zou zijn om bescherming te bieden, aldus verzoekers, die menen dat dienvolgens onderzocht dient te worden of zij in Libanon vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeren. Zij verwijzen naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en betogen dat zij

volledig voldoen aan de in deze definitie aangegeven gronden. Zij herhalen hun standpunt dat de door hen aangehaalde feiten een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken en stellen dat zij geen enkele bescherming kunnen genieten, noch van de Libanese autoriteiten, noch van de Palestijnse autoriteiten. Tot slot wijzen verzoekers erop dat zij diverse documenten hebben bijgebracht ter staving van hun vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, documenten waarmee het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoekers evenwel geen rekening heeft gehouden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat zij verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid zijn om naar Libanon terug te keren, zodat hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* dd. 7 november 2014 gevoegd. Per aangetekend schrijven van 17 juni 2015 laat verwerende partij een aanvullende nota geworden met actuele informatie over de veiligheidssituatie in Libanon: *“COI Focus. Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon”*, 11 mei 2015 en de *“COI Focus Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers de schending van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hen voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op deze appreciatie, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij/zij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden daar werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekers. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers hun verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekers opwerpen dat niet wordt betwist dat zij in de wagen beschoten werden en dat het gegeven dat er geen uitsluitel is over de dader niet uitmaakt daar dit feit aantoonde dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden in het kamp vermits er een aanslag op hun leven werd gepleegd, dient vooreerst te worden benadrukt dat verzoekers niet het minste objectief begin van bewijs van dit door hen voorgehouden incident bijbrengen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen in het kamp met S. en zijn groepering, kunnen overigens ernstige vragen worden gesteld bij verzoekers hun beweringen dat zij op 26 juni 2013 door S., dan wel omwille van verzoekers problemen met hem, werden beschoten. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit incident zich daadwerkelijk heeft voorgedaan, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen terecht wordt benadrukt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geenszins aantoonde dat hij degene was die bij de aanval gevisieerd werd vermits hij zelf verklaarde dat in die periode op die plaats veel aanslagen gebeurden op die manier en dat er ook in Saida veel incidenten plaatsvonden waarbij gewone voorbijgangers betrokken waren (administratief dossier, stuk 19, p. 9) en dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat het om onbekenden ging (administratief dossier, stuk 30, vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 5). Uit niets blijkt aldus dat de beschieting, zo deze al heeft plaatsgevonden, niet moet gekaderd worden binnen de spanningen tussen de verschillende facties binnen het kamp, waarvan verzoekers het toevallige slachtoffer (zouden) zijn geworden.

In zoverre verzoekers laten gelden dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een kort interview betreft zodat hen dan ook niet kan verweten worden dat zij de aanslag op hun woning in juli 2013 niet vermeld hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen zij de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat en volledig mogelijk aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van hun vertrek of vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf. Zij dienen dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekers

worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in hun relaas als de aanvallen op hun woning bij aanvang van de asielprocedure spontaan zouden vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dit klemt des te meer daar de eerste aanval zou hebben plaatsgevonden in juli 2013, dus voor hun vertrek uit Libanon. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissingen op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoekers ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord konden verklaren met de manier waarop zij werden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers hebben nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoekers geven aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate cruciaal element in hun relaas als de aanvallen op hun woning zodat deze omissie hun algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Bovendien maakte verzoeker tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal enkel gewag van een aanslag op de woning op 23 november 2013, terwijl verzoekster bij haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde dat er op 17 juli 2013 én op 23 november 2013 een aanslag gebeurde, incoherentie in hun verklaringen voor welke verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring bieden. Zij verwijzen nog wel naar het attest opgesteld door Fatah waarin melding wordt gemaakt van de aanslag op de woning op 17 juli 2013, maar in de bestreden beslissingen wordt hierover terecht het volgende gesteld: *“Dat de authenticiteit van de voorgelegde Fatah-attesten ten zeerste kan worden betwist, blijkt bovendien uit volgende bevinding. Zo is het wel zeer opmerkelijk dat in het attest van Fatah, d.d. 13/7/2013, reeds melding wordt gemaakt van de aanslag met een handgranaat op uw woning die op 17/7/2013 - 4 dagen nadat het attest werd opgemaakt - zou hebben plaatsgevonden. Voorts wordt in dit attest gesteld dat uw familie na uw vlucht verschillende problemen kende. Echter, volgens uw verklaringen was het eerste waar uw familie mee geconfronteerd werd de granaataanval van medio juli 2013. Los van het feit dat deze specifieke aanval op het moment dat het attest werd opgesteld, d.d. 13/7/2013, dus nog niet eens had plaatsgevonden, strookt de inhoud van het attest ook niet met uw verklaringen temeer daar u geen enkele melding maakte van enige problemen voor uw familie voor deze eerste granaataanval in juli 2013. Naar welke veelvuldige problemen voor uw familie in dit attest wordt verwezen is dan ook geenszins duidelijk. Gezien u de attesten van Fatah voorlegde ter staving van uw verklaringen en relaas, is het geenszins onredelijk dat deze met elkaar in overeenstemming zouden zijn indien uw verklaringen op de waarheid berusten.”* Het geheel van voorgaande vaststellingen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers hun asielaanvraag.

Waar verzoekers nog laken dat de tussenkomst van het BCVH niet in rekening werd gebracht en nergens wordt vermeld in de bestreden beslissingen, dient te worden benadrukt dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen niet de mandataris is van UNHCR en niet in haar naam kan spreken. Enkel wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat haar is verstrekt door de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, moet hij in zijn beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden. In het administratief dossier bevindt zich geen dergelijk advies van UNHCR.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Verzoekers blijven immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in hun vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de veiligheidssituatie in Ain al-Hilwa gespannen was vanwege een aanhoudend conflict tussen Fatah en de islamitische groeperingen, gaan zij eraan voorbij dat geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat als zou verzoeker persoonlijk gevisieerd zijn door S. en zijn groepering 'Saraya al Maqauwma'. Het louter verwijzen naar de algemene informatie over de situatie in het land van gewoonlijk verblijf is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65), waar verzoekers in gebreke blijven.

Ook de door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtredenen kunnen herstellen. De Raad stelt vast dat verzoekers de redenen van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten op generlei wijze betwisten, laat staan ontcrachten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Bovendien beschikken zij blijkens hun verklaringen over een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoekers betwisten dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen

opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Waar verzoekers erop wijzen dat uit de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen" dd. 29 januari 2014 blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis, dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal "special hardship cases" nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers suggereren, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23), niettegenstaande in de nieuwe COI van 12 juni 2015 sprake is van een afnemende steun van UNRWA (zie COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, p. 25). Er kan echter vooralsnog geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Ook met de loutere stelling dat UNRWA er niet meer in slaagt om voldoende en kwalitatieve bijstand te bieden, tonen verzoekers geenszins aan de UNRWA-bijstand overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoeksters hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op het *Emergency Program*, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het loutere verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn hoger middelbaar en zijn daaropvolgende studies 'computer technologie' aan UNRWA-scholen volgde. Verzoeker woonde bij zijn grootouders waar zij de beschikking hadden over twee woonunits met elk 2 kamers, elk een badkamer en elk een keuken. Zij zouden hiervoor nooit enige huur hebben moeten betalen. Sinds verzoeker aan zijn studies begon beschikte hij over één van deze woonunits voor hem alleen en na zijn huwelijk diende hij deze enkel met zijn echtgenote te delen. Sinds de verdwijning van zijn vader kregen zijn grootouders maandelijks een kleine uitkering van \$30 uitbetaald door Fatah en zij

ontvangen, tot op heden, af en toe financiële steun van zijn ooms in het buitenland. Blijkt voorts nog dat verzoekers grootvader de financiële middelen had om hem voor zijn lager onderwijs en zijn lager middelbaar naar een privéschool te sturen. Ook verdiende verzoeker zelf voldoende om in zijn levensonderhoud en dat van zijn familieleden te voorzien. Zo kreeg verzoeker van zijn moeder in Duitsland hulp opgestuurd en in de periode van zijn studies, i.c. van 1998 tot 2008, kreeg hij, gezien zijn betrokkenheid bij het studentenbureau van Fatah, maandelijks \$40 uitbetaald. Na zijn middelbare studies begon verzoeker te werken bij METS alwaar hij \$600 per maand verdiende. Hij kon vervolgens nog twee jaar studeren aan de universiteit dankzij een studiebeurs die hem werd toegezegd. Direct na zijn studies zag hij mogelijkheid een eigen zaak te beginnen en kon hij een pand huren aan \$200 per maand. Verzoeker werkte samen met een zakenpartner en zij verdienden elk tussen de \$600 à \$800 per maand. Sinds hij in januari 2010 aan de slag ging bij de veiligheidsafdeling van Fatah kreeg hij, tot aan zijn vertrek, ook nog eens \$230 per maand uitbetaald. Verzoeker verklaarde voorts nog dat hij in geval van ziekte of nood aan medische bijstand beroep deed op een privéarts. Dat de medische hulp van UNRWA ontoereikend was en niet gespecialiseerd kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat verzoeker wel de middelen had om een privéarts te consulteren. Ook verklaarde verzoeker dat hij in 2011 \$2000 van zijn spaargeld besteedde aan een aanvraag voor zijn emigratie naar Canada en twee jaar later bekostigde hij zelf de \$8000 voor zijn reis naar Europa.

Met de loutere stelling dat hun woning aan renovatie toe is, dat zij hiervoor geen steun krijgen van UNRWA en dat zij deze kosten niet zelf kunnen dragen, brengen verzoekers geen afdoende concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon. Ook met de verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in de vluchtelingenkampen in Libanon brengen verzoekers geen op hun persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen. Verzoekers bevestigen overigens in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat hun financiële situatie inderdaad niet slecht was in vergelijking met deze van de armste Palestijnen in het kamp.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain al-Hilwa van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de systematische discriminatie van Palestijnse vluchtelingen door de Libanese autoriteiten en betogen dat deze discriminatie wel degelijk vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie uitmaakt, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat "*de systematische discriminatie uitgeoefend door de Libanese autoriteiten van Palestijnse vluchtelingen mee ligt aan de basis van de problematische leefomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen in de*

kampen” en dat “*de meest elementaire rechten aan Palestijnen worden ontzegd door de Libanese overheid*”, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers hebben immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat zij persoonlijk het slachtoffer waren van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat zij, voor de aangehaalde problemen waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kenden met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt dat hun individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoekers brengen geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en zij kunnen hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo

vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten dit besluit op generlei wijze, noch brengen zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat worden verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekers tonen voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn. De vaststelling dat verzoekers hun kind de Belgische nationaliteit heeft en verzoekers intussen een F-kaart hebben gekregen wijzigt niets aan het voorgaande.

2.17. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS